

FRAȚII GRIMM

povești

*

Jacob Ludwig Carl Grimm 1785 – 1863
Wilhelm Carl Grimm 1786 – 1859

Frații Grimm

Povești

*

 EDITURA
NICART

Crăiasa albinelor

Era odată doi feciori de împărat, care au plecat prin lume să-și încerce norocul, și feciorii ăștia au ajuns să ducă o viață atât de ticăloasă și deșartă, că n-au mai îndrăznit să calce pragul casei părintești.

Trecuse multă vreme, nu glumă, și cum nu venise nici o veste de la ei, fratele lor mai mic, pe care-l porecliseră Prostilă, plecă în căutarea lor. Dar când dădu în sfârșit de frații săi, aceștia începură să-și bată joc de dânsul:

– Auzi, prostănacul, să creadă c-o să poată răzbi prin lume, când noi, mai isteți decât el, n-am prea făcut ispravă mare !

Totuși porniră la drum toți trei și, tot mergând ei așa, iată că dădură peste un mușuroi de furnici. Cei doi frați mai vârstnici voiră pe dată să-l surpe și să-l răscolească, pentru a vedea cum micile făpturi o vor lua la goană, înspăimântate de moarte. Dar Prostilă îi opri, strigându-le:

– Lăsați găzele în pace ! N-o să îngădui să le tulburați liniștea !

Porniră ei mai departe și, după un cot de deal, dădură peste un lac, pe luciul căruia înotau o mulțime de rațe. Cei doi frați mai mari se repeziră să prindă câteva, că tare ar fi avut poftă să le frigă. Dar Prostilă se împotrivi și de data asta:

– Lăsați zburătoarele în pace ! N-o să îngădui să le ucideți ! Merseră ei mai departe și, într-o bună zi, numai ce nimeriră lângă un roi de albine, aflat într-o scorbură de copac. Și avea roiul ăsta atâta miere, că se prelingea pe trunchi, de-ai fi zis că-i un izvorăș... Cei doi frați mai mari își puseră în gând să dea foc copacului și să înăbușe albinele, ca să poată lua mierea. Dar Prostilă se împotrivi cu și mai multă tărie:

– Lăsați albinele în pace ! N-o să îngădui să le dați foc !

În cele din urmă, cei trei frați dădură peste un palat, și avea palatul ăsta grajduri, câte n-ai fi găsit nici în zece palate împărătești. Și-n ele se aflau o mulțime de cai, toți din piatră. Cât despre oameni, nu se zărea unul pe nicăieri. Străbătură ei toate sălile palatului și într-un sfârșit se pomeniră în dreptul unei uși zăvorâte cu trei lacăte.

Taman la mijlocul ăstei uși era o ferestruică. Ce trei se uitară prin ea și ce crezi că le fu dat să vadă: în fundul unei camere se afla un moșneag care stătea aplecat deasupra unei mese !... Îl strigară o dată, strigară a doua oară, dar moșneagul nu-i auzi. Mai strigară a treia oară, și abia atunci se trezi moșul, descuie lacătele și ieși în prag... Și fără să spună o vorbă îi pofți să se așeze la o masă încărcată cu fel și fel de bunătăți. După ce mâncară și băură după pofța inimii, moșneagul îi duse în câte un iatac, ca să se odihnească. A doua zi, bătrânul intră în odaia celui mai mare dintre frați și, făcându-i semn să-l urmeze, îl duse până în dreptul unei mese de piatră. Pe masa asta se aflau scrise trei încercări care, de-ar fi fost dezlegate, ar fi avut darul să smulgă palatul de sub puterea blestemului. Prima

încercare glăsuia astfel: „Sub covorul de mușchi al pădurii stau ascunse cele o mie de boabe de mărgăritar ale fiicei împăratului, care toate trebuie găsite într-o singură zi. Dacă la asfințitul soarelui va lipsi măcar una dintre ele, cel care s-a încumetat să le caute se va preface în stană de piatră !“

Fratele cel mai mare plecă în pădure și căută toată ziua, dar când fu să apună soarele, băgă de seamă că toată truda i-a fost în zadar și că n-a putut să adune mai mult de o sută de boabe de mărgăritar.

Și atunci s-a întâmplat așa cum sta scris pe tăblia mesei: flăcăul s-a prefăcut în stană de piatră !

Fratele cel mijlociu își încercă și el norocul în ziua următoare, dar nici lui nu-i merse mai bine. Cu toată strădania sa, nu fu în stare să găsească mai mult ca două sute de boabe de mărgăritar. Și atunci fu și el prefăcut în stană de piatră.

Iată că-i veni rândul și lui Prostilă... Se apucă el să caute în desimea covorului de mușchi, dar găsea cu atâta anevoie câte un bob de mărgăritar, totul mergea atât de încet, că-l cuprinse deznădejdea.

Și cum nu știa în ce chip s-o scoată la capăt, se așeză pe o piatră și începu să plângă. Și cum plângea el așa, numai ce i se înfățișă crăiasa furnicilor, însoțită de cele cinci mii de slujitoare ale sale. Erau tocmai furnicile pe care flăcăul le scăpase de la pieire. Nu trecu mult și micile gănganii izbutiră să adune toate cele o mie de boabe de mărgăritar și făcură din ele o grămadă bunicică.

Însă mult mai grea era cea de-a doua încercare: trebuia să fie adusă din fundul lacului cheia de la iatacul domniței.

De îndată ce Prostilă ajunsese la marginea lacului, se ivi, înotând, un cârd de rațe. Erau tocmai rațele pe care el le scăpase de la pieire. Și lăsându-se în adânc, ele îi aduseră cheia care zăcea pe fundul mîlos al lacului.

Dar cea de-a treia încercare era însă cea mai grea: dintre cele trei domnițe adormite, flăcăul trebuia s-o recunoască pe cea mai tânără și mai frumoasă. Ei, dar cum naiba să știe el asta, căci toate trei semănau ca picăturile de apă! Le deosebea doar un singur lucru: mai înainte de a fi adormit, fiecare din ele gustase ceva dulce – cea mai mare ronțăise o bucată de zahăr, cea mijlocie băuse o ceșcuță cu sirop, iar cea mică luase o linguriță de miere.

„Ei, acu’ să te vedem pe unde scoți cămașa!” se gândi Prostilă în sinea lui. Și iată că veni în zbor o albină. Era chiar regina roiului pe care flăcăul o scăpase de la pieire. Se roti ea de câteva ori prin iatac, cercetă pe rând buzele celor trei domnițe adormite și se așeză în cele din urmă pe gura aceleia care gustase din miere. Și astfel putu Prostilă să o recunoască dintr-o dată pe cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe.

Și numaidecât se risipi vraja, de parcă nici n-ar fi fost. Castelul se smulse din somnul cel adânc și toți aceia care fuseseră prefăcuți în stane de piatră își recăpătară înfățișarea omenească.

Prostilă se însură cu cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe și, după moartea împăratului, urcă pe scaunul domnesc. Iar frații lui mai mari socotiră că nici celelalte domnițe nu erau chiar de lăsat, și astfel trăiră cu toții ani mulți în belșug și fericire.